

Հովհաննես Թումանյան

Կաքավի ողբը

Ա

Կըտուցը լիքը արին
Կաքավը նըստել քարին,
Ձեն է տալիս, կըղկըղում,
Գանգատ անում հավքերին.

Ա՛յ քուրիկնե՛ր,
Ա՛յ հավքե՛ր:

Բուն շինեցի էս սարում,
Ձագ հանեցի աննըման.
Իջավ՝ խաղա մարգերում,

Եկան կալան ու տարան,
Ա՛յ քուրիկնե՛ր,
Ա՛յ հավքե՛ր:

Էն կարկաչուն վըգիկը
Սուր դանակով գարկեցին.

Էն կարնըրիկ կըտուցը
Հուր կըրակին ձրգեցին,

Ա՛յ քուրիկնե՛ր,
Ա՛յ հավքե՛ր:

Էն մանրաքայլ տոտերը

Կըտրատեցին ծունկն ի վար,
Էն խատուտիկ փետուրը
Ո՛րն արին ձոր. ո՛րը՝ սար,
Ա՛յ քուրիկնե՛ր,
Ա՛յ հավքե՛ր:

Էն, որ սարերն էր հասել,
Քամին եկավ գում արավ,
Էն, որ ձորերն էր անցել,
Հեղեղն ելավ ու տարավ,
Ա՛յ քուրիկնե՛ր,

Ա՛յ հավքե՛ր:

Բ

Էլ ո՞նց անեն, էլ ի՞նչ անեն էն բընում.
Հանգիստ չունեն, դադար չունեն էն բընում:
Ջօրը մենակ՝ չեն դիմանում էն բընում,
Գիշերն անտակ՝ չի լուսանում էն բընում,

Անցած օրերն եկել նորից էն բընում,
Գեյ են դառել, ուտում են ինձ էն բընում.
Էլ չի մընում իմ սըրտիկը էն բընում,

Ցավով լիքը, լացով լիքը էն բընում:

Գ

Սն կաքավիկ, ո՞ր պիտի դու նըստես հիմա:

Չորով բարդի ծառի վրա:

Սն կաքավիկ, թե որ նըրա տերը գա՛ ո՞ր:

Լացող ուռու ճյուղքին տըխտը:

Սն կաքավիկ, էն տեղից էլ քշեն որ քե՞զ:

Կըրակ կըլնեն, կէրեն ինձ ես...

Դ

Վա՛յ կաքավիկ,

Սն կաքավիկ,

Չալիկ-մալիկ

Միրուն հավիկ:

Վա՛յ քո ճուտին,

Էն խորոտին,

Վա՛յ սըգավոր

Իր մոր սըրտին:

Էլ չես կարդում

Հանդ ու արտում,

Մեր սարերից
Կորար տըրտում:

Վա՛յ կաքավիկ,
Սն կաքավիկ,
Վա՛յ իմ կորած

Սիրուն հավիկ:

1910
